

МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ І ТОРГІВЛІ УКРАЇНИ

(Мінекономрозвитку України)

ГРОМАДСЬКА РАДА

вул. Грушевського, 12/2, м. Київ, 01008, тел. (044) 253-32-24, факс 226-23-17, e-mail: grada@me.gov.ua

№ 13 від 23 грудня 2013 року

Міністру економічного розвитку
і торгівлі України
Прасолову І. М.

Шановний Ігоре Миколайовичу!

Доводимо до Вашого відома результати опрацювання комітетом з питань розвитку фінансового ринку України та співробітництва з міжнародними фінансовими організаціями Громадської ради при Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України щодо проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо захисту прав споживачів)», розроблений в Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України для опрацювання та використання при розробці Закону:

1. Доповнення частини першої статті 2 Закону України від 12 травня 1991 року № 1023-XII (надалі — Закон) положенням, у відповідності до якого у разі якщо норма закону чи іншого нормативно-правового акта, виданого відповідно до закону, припускає неоднозначне тлумачення прав і обов'язків споживача або суб'єкта господарювання, рішення приймаються на користь споживача, вважаємо неприпустимим, оскільки дана норма є оцінною і припускає неоднозначне тлумачення та суперечить основним презумпціям законодавства. Дана норма створює ризики зловживань з боку недобросовісних споживачів та третіх осіб, які також мають право звернення до суду за захистом прав невизначеного кола споживачів.

2. Обмеження щодо встановлення кегелю основного тексту кредитного договору не менше 12 та зазначення, що недодержання цієї обставини є підставою для визнання договору недійсним (зміни в ст.11 Закону) також вважаємо недоцільними, оскільки даний кегель шрифту не є єдино можливим варіантом оформлення договору і недодержання цієї вимоги не може вважатися об'єктивною підставою для визнання договору недійсним. Принцип свободи укладення договору передбачає, що якщо сторона при підписанні договору не мала можливості його прочитати, то така сторона відмовиться від його підписання або буде вимагати роздруківку тексту кегелем більшого розміру.

3. Внесення змін в статтю 11 Закону в частині, яка передбачає, що повернення коштів (в т.ч. у випадку відмови споживача від отримання кредиту, повернення кредиту повністю або частинами) в той самий спосіб, яким вони були

сплачені, обмежує права сторін щодо погодження іншого способу повернення коштів. Вважаємо вищезазначені зміни недоцільними.

4. Доповнення ст.22 Закону додатковими штрафними санкціями, що покладаються на виробників (виконавців, продавців) вважаємо дискримінаційними, оскільки чинним законодавством вже передбачена відповідальність за невиконання або неналежне виконання зобов'язань, тобто споживач і так має можливість відшкодування майнової та моральної шкоди в судовому порядку. Оплата штрафу понад розмір завданої шкоди призведе до необґрунтованих фінансових навантажень на відповідного суб'єкта правовідносин.

5. Також запропонованою редакцією пункту 6 ст.22 Закону пропонується визначити, що під час розгляду судом вимог споживача про відшкодування збитків, завданих недостовірною або неповною інформацією (рекламою) про товари (роботи, послуги), слід виходити із припущення про відсутність у споживача спеціальних знань про властивості і характеристики товарів (робіт, послуг). Вважаємо, що включення даної норми до закону в частині надання фінансових послуг є неприпустимою, оскільки споживач мав змогу ознайомитися з характеристиками послуг, які він мав намір отримати, перед укладенням договору, та не має права в подальшому посилається на відсутність інформації про послугу оскільки він не володіє спеціальними знаннями в галузі економіки (фінансів).

6. Включення до тексту Закону (ст.22) положення про те, що не тільки споживачі, а і інші особи, що звертаються до суду за позовами, що пов'язані з порушенням прав споживачів, звільняються від сплати мита, створює ризики зловживання третіми особами своїм правом та зростання необґрунтованих позовів до виробників (виконавців, продавців) товарів (робіт, послуг),

7. Також визначення поняття “кредитодавець” (доповнення в статтю 1 Закону) пропонуємо доповнити посиланням на те, що кредитодавцем є фінансова установа, яка відповідно до закону має право за рахунок залучених коштів надавати фінансові кредити на власний ризик.

З повагою,
Голова Громадської Ради

ПЛАТОНОВ О.І.